

MIEROLAISEN TIE

A person wearing a dark, long coat is walking away from the camera on a dirt path. The path leads towards a body of water, possibly a lake or sea, under a cloudy sky. To the left of the path is a dense line of evergreen trees, and to the right are some bushes and smaller trees. The overall scene is somewhat desaturated and has a cinematic feel.

TIMO
TYNIKKYNEN

SISÄLLYS:

1. Alkusanat
2. Elämän alkukankeutta
3. Nuoruuden hurmaa
4. Armeijan väreissä
5. Standard-bändi
6. Eräs itsemurha
7. Vesielämää
8. Nälkä
9. Katoamistempu
10. Linnareissu
11. Vapaana kaikesta
12. Hullujen huoneelle
13. Häätö muumilaaksosta
14. Teräsmies
15. Katkon ruusu
16. Maalaiselämää
17. Ratin takaa linnaan

18. Suuntaa hakemassa
19. Pitkä taival Jyväskylään
20. Käärmelaakso
21. Muutto Kuohun maisemiin
22. Sota jatkuu
23. Nollasta alkuun
24. Jäniksen vuosi
25. Lohikäärmeen vuosi
26. Korkeanpaikan leiri
27. Uusi elämä
28. Loppusanat

ALKUSANAT

Minulla pyöri mielessä monta kertaa omasta elämästäni kertovan kirjan kirjoittaminen, mutta en siinä päässyt kunnolla alkuun, kunnes vuonna 2011 minulle tuli äänilaiteongelmia silloin ainoan tietokoneeni kanssa, enkä voinut tehdä musiikkia, en säveltää enkä äänittää. Niin siis päätin aloittaa kirjoittamisen elämästäni, koska silloin oli eräänlainen kriisiaika elämässäni menossa ja kirjoittaminen tuntui terapeutiselta tavalta purkaa mieltään. Silloin ensimmäisenä vuotena kirjoittelinkin aika paljon, mutta sen jälkeen tuli elämässäni paljon monenlaisia asioita ja tapahtumia ja kirjoittaminen jäi vähän niin kuin jäihin moneksi vuodeksi, ennen kuin pääsin sopivaan keskittyneisyyden tilaan ja innostuin kirjoittamaan kirjan valmiiksi asti.

Olen pyrkinyt muotoilemaan kirjassani esiintyvät henkilöt tunnistamattomaan muotoon pienillä nimenmuutosleikkauksilla niin, että kenelläkään ei ole syytä eikä mahdollisuutta alkaa intoilemaan jollakin rahan ahneella älynväläyksellä yksityiselämää loukkaavan tiedon levittämisestä.

Kerron tässä kirjassani elämäni tärkeimpiä asioita ja tapahtumia pääosin kronologisessa järjestyksessä, vaikkakin välillä hypin kirjoituksessani myös takaisin menneisyyteen ja joskus jopa tulevaisuuteenkin.

Kerron melko karujakin paljastuksia elämästäni, joista olisi helppoa paisutella meheviä otsikoita ja lööppejä roskalehtiin, mutta pidätän elämässäni tapahtuneista

asioista kirjoitetussa muodossa ilmaisemani totuudet omiin tekijänoikeuksiini kuuluvina, joten yhtäkään lausetta ei pidä irrottaa kirjastani ja käyttää sitä johonkin minua kirjailijana tai säveltäjänä, tai muutenkaan kirjaani tai minua itseäni halventavaan tai vahingoittavaan tarkoitukseen eikä voittoa tavoittelevaan tarkoitukseen.

Laki tekijänoikeudesta kirjallisiin ja taiteellisiin teoksiin 1. luku 1 §.

Laki sopimattomasta menettelystä elinkeinotoiminnassa 2 §, 9 §.

Kirjoitan tässä siis hyvinkin henkilökohtaisia asioita, joista jokaisella on mahdollisuus päästä tietoiseksi ostamalla tämän kirjan itselleen. Se on aika pieni hinta kuitenkin yli viidenkymmenen vuoden pituisesta elämänjaksosta. Näin ollen myönnän itselleni oikeuden olla puhumatta näistä tässä kirjassa julkaisemistani asioista enää missään muussa tilanteessa. Rikoslaki, 24. luku, 8 §, 9 §, 10 §

ELÄMÄN ALKUKANKEUTTA

Äitini isä kuoli elokuun 27. päivä vuonna 1966. Hän oli ollut kova ottamaan viinaa ja usein oli humalassa hakannut kirveellä tuvan lattiaa ja pelotellut muun perheensä makuuhuoneeseen lukkojen taakse piiloon. Minä parkaisin ensihuutoni pari päivää myöhemmin klo 19:55 Savonlinnan keskussairaalassa. Ensimmäinen sairastamani tauti oli kurkkutulehdus ja alkuun pääseminen elämässä oli muutenkin vaikeaa, sillä opin melko myöhään puhumaan, mutta puhumatta paras, ehkä minun olikin luovana ihmisenä käytettävä enemmän ajatteluun aikaa kuin puhumiseen. Vielä nykyäänkin ajattelen mieluiten kaksi kertaa asian, ennenkuin sanon sen ääneen.

Muut sisarukset tulivat perässä, veli vajaan vuoden kuluttua, sisko neljä vuotta sen jälkeen ja iltatähtenä vielä pikkuveli, 24 vuotta minua nuorempi, toinen musta lammas samaan perheeseen, niin siitä luultiin silloin nuorempana, kun oli lapsena aika kapinahenkinen. Lopulta kuitenkin aikuistuttuaan hän taisikin olla meistä kaikista viisain, nyt jo lukenut insinööriksi asti.

Varhaislapsuus sujui Saimaan saarella jotenkin, mitä en edes kunnolla muista, ennen kuin ollessani kaksivuotias setä ampui itsensä aitan taakse pellolle. Setä huusi hirveällä äänellä ja juoksi pellolle ja silloin pamahti ja setä kaatui maahan.

Minulta tämä salattiin aina 15-vuotiaaksi saakka, jolloin serkuiltani sain kuulla sen. Vanhempani eivät olleet uskoa, että myöhemmin kerroin muistavani koko tapauksen juuri

siten, kuin se todella tapahtui. Sedällä oli sokeritauti ja sokeutuminen edessä, hän ei kestänyt sitä, mitä lie ollut iältään kolmenkymmenen kieppeillä.

Kertoi äiti sitten joskus myöhemmin, että setä oli lueskellut mustaa raamattua ja se kirja oli sittemmin polttamalla hävitetty.

Mutta minua jäi vaivaamaan se, kun äitini kertoi, että setä kirosi minut ja veljeni. En päässyt siitä taakasta, ennen kuin vuonna 2000 mielisairaalassa.

On minulla vähän aiempikin muistikuva varhaisesta lapsuudesta, kun veljeni opetteli häkkisängyssä seisomaan.

Siinä se lapsuus meni velipojan kanssa nahistellessa ja suurempi kohokohta oli se, kun kuultiin, että meille on tulossa sisko. Velipojan kanssa huudeltiin yläkerran uuninluukusta siskoa, kun sieltä kuului niin omituisia ääniä. Pulinat keittiöstä kantautuivat yläkertaan savuhormia pitkin, kun keittiön ilmanvaihtokanava oli samassa hormissa kuin yläkerran uunit.

Kun sisko sitten tuli ja sille tukka kasvoi, leikittiin velipojan kanssa kerran parturia ja leikattiin siskolta tukka. Ei siitä häävin näköinen tullut ja tietysti saatiin äidin nuhtelut vaivannäöstä. Sisko kulki aina meidän poikien mukana samoissa leikeissä, vaikka oli niin paljon meitä nuorempi.

Sitten minulle tuli eteen kouluun lähtö. Minua se jännitti ja pelottikin aivan kamalasti. Kun toiset pojat pelasivat jalkapalloa koulun pihassa, minä seisoin rappujen vieressä ja pissasinkin housuihini, kun en uskaltanut mennä vessaan.

En muutenkaan ole koskaan ollut mikään joukkueurheilija.

Niinpä minun piti rampata sitten kasvatusneuvolassa, että saisin edes rahtusen verran itsetuntoa. Ainakin kasvoin myöhemmin pituutta niin paljon, että jouduin aikuisena katkaisuhuoltoon.

Kyllä se koulunkäynti sittemmin alkoi sujuakin, kun alettiin kantaa mukana pikkuautoja. Niillä oli kiva leikkiä ja kilpailla,

keneltä löytyy hienoimmat autot.

Musikaaliset kykyni tulivat kyllä esille, lauloin nuotit koulussa oikein, sitä paitsi äitini kertoi minun jo ihan pikkuvauvana kätkyessä ollessani potkineen musiikin tahtiin, taisinpa joskus täräyttää basaripotkuja kohdussakin.

Ja monet sanoivat, että olen perinyt edesmenneen setäni lahjat, hän oli vahvasti musikaalinen ja muutenkin taiteellinen, teki puusta vaikka mitä, veistoksia, huonekaluja, veneitä ja soittimia. En kuitenkaan mennyt ylimääräiseen musiikkikerhoon, vaikka sellainen olisi ollut tarjolla. Ajattelin, etteivät muutkaan pojat sinne mene, vaan joudun tyttöjen kanssa olemaan siellä.

Kyllähän niitä poikia sitten sinne meni, sellaisiakin, joilla ei juurikaan ollut nuottikorvaa eikä rytmitajua. Jälkeenpäin minua kyllä kadutti, että jätin ne tunnit pois.

Neljännellä luokalla minulle määrättiin silmälasit. Ne olivat kamalan näköiset muovisankaiset ja inhosin niitä yli kaiken.

Pidin niitä vain tunneilla ollessani ja seitsemännellä luokalla jätin senkin pitämisen pois, kun häpesin niitä.

Siitä seurasi tietenkin se, että jäin heti jälkeen toisista oppilaista ja laajat kurssit muutettiin suppeiksi tai keskitasoisiksi, sillä muuten olisin saanut monet ehdot.

Oli minulla jo ala-asteella ihastuskin, eräs urheiluopiston rehtorin tytär. Sain siitä kyllä kuulla toisilta pojilta, taisivat olla kateellisia minun ruskeista silmistäni.

Ipana varsinkin oli koulun kovis, joka kiusasi minua ja kavereitani ja kaikki sitten yhdessä kiusattiin kaikkein heikoimmin pärjäävää oppilasta. Sellainen siis oli nokkimisjärjestys, niinhän se yleensä tahtoo olla, että kiusattu kiusaa sitten muiden mukana kolmatta osapuolta, ettei itse joutuisi kiusatuksi.

Ala-asteen ylimpien luokkien opettajaa me kaikki kiusattiin, alkoholisti kun oli ja poltti tupakkaa, koulun ainoa

miesopettaja.

Parhaat numeroni sain musiikissa, äidinkielessä ja kuvaamataidossa, mutta niissäkin piti yläluokilla tehdä toisista kaikenlaista pilkkaa. Piirtelin kuvia, joissa renkimme löi itseään kirveellä päähän ja kirjoittelin aineita, joissa pilkkasin luokkamme heikointa. Ei se raukka osannut vielä yläasteellakaan lukea kuin tavaamalla.

Yläasteelle meno tietenkin jännitti. Kun ensilumet tulivat, saatiin ne pelätyt mopopesut, mutta kerranhan se vain kirpasi, ja oli helpotus, että nyt sekin kaste on ohi.

Mutta niitä rillejä en seitsemännellä luokalla enää käyttänyt, kun luokan tytöt ihastuivat minuun. En halunnut olla rillipää.

Sitten lähestyi rippileiri ja pelkäsin, että en pääse ripille, jos siellä repuutan. Niinpä päätin hommata uudet lasit, paljon paremman näköiset kuin ne entiset, sellaiset metallisankaiset.

Niitä sentään ilkesi pitää päässäänkin, ja aloin pärjätä jotenkuten koulussakin, mutta pahasti olin jäänyt jälkeen seiskaluokan sokkotuntien aikana. Kokeet ratkoin arviolta, en juuri koskaan tehnyt läksyjä tai lukenut kokeisiin.

Kotitaloustunneilla kirjoittelin leikkibändeillemme sanoituksia.

Meillä oli vielä nukkeja, jotka olivat siinä vaiheessa rokkareita.

Minun rakkain nukkeni oli jänisnukke, nimeltään Pupu, ja muidenkin sisarusten piti saada jänikset, veljelle tehtiin ja siskolle ostettiin.

Me ompelimme niille itse sukuelimet, laitoimme pari pyöreää nappia kiveksiksikin. Me ommeltiin itse niille jänisveljeksille isä ja äiti ja tehtiin vielä enokin. Eno oli James Robinson, Amerikasta tullut entinen rocktähti.

Nukkekotejakin meillä oli ja paljon muuta, mutta kun Ipana yllätti meidät kerran leikkimästä nukeilla, saimme hävetä

silmät päästämme ja se touhu päättyi sitten siihen paikkaan.

Siitä alkoikin sitten musiikkiura.

Jossain vaiheessa Elna-tädiltä katkesi saunareissulla verisuoni päästä ja Elna vietiin sairaalaan. Minä rukoilin ensimmäistä kertaa ihan tosissani Jumalaa. Pyysin että Jumala auttaisi Elnaa.

Yöllä yhden aikaan tuli sairaalasta puhelu, että Elna on nukkunut pois. Ymmärsin jo silloin sen, että Jumala vapautti Elnan kärsimyksistään, hänellä kun oli ollut todella paha nivelreuma.

Kaikki me tykkäsimme Elnasta, vaikka joskus Elna nuhtelikin meitä siitä, että käytiin ruokakomerosta varastelemassa pikkuleipiä. Äiti sanoi aina, että taas on komerossa käynyt kaksijalkaisia hiiriä.

Meillä oli melkoinen suurperhe, niin kuin siihen aikaan maalaiskartanoissa oli yleensäkin. Oli ukki, ukin veli, mummo, mummon sisko, renki, isä, äiti ja me kolme kakaraa.

Ukin veli kuoli jossain vaiheessa kun olin ala-asteikäinen, löytyi kesällä aitasta halvaantuneena, Aapeli nimeltään. Kaikki me tykkäsimme Aapelista, Aapeli oli sympaattinen meitä kaikkia kohtaan.

Kesäisin oli aina kohokohta, kun Raili-täti tuli Helsingistä meille kotipaikalle lomailemaan. Oli jotenkin hienoa, kun Raili poltti tupakkaa, se tupakanhaju vaan tuntui niin hienolta. Ja olihan Raili Helsingistä!

Joskus varastettiin Raililta parit tupakat ja oltiin puumajassamme muka polttavinamme. Itse aloitin tupakanpolton vasta ammattikouluun mentyäni, kun muutkin siellä polttivat.

Tosin ostin ensimmäiset tupakkani ysiluokan luokkaretkellä, kun käytiin Uumajassa. Vetelin poskareita ja ehkä vähän keuhkoonkin, jopa niin paljon, että menetin muutamaksi päiväksi ääneni. Näin siis tupakointia kokeiltiin puumajassa ja Uumajassa.

Yläasteella löin parasta kaveriani, toisten yllyttämänä tietenkin, pojat sanoivat, että pääsen Hissun suosioon sillä tavalla. Hissu oli tuolloin ihastukseni, siitä olisi saattanut kehittyäkin jotain, ellen olisi ollut niin auttamattoman ujo.

Muistan, kun Hissu imi fritskun kaulaani luokkaretkellä. Minä laitoin myöhemmin lapun menemään tunnilla Hissulle, jossa luki "I love you, rakas Hissu", mutta siinä ketjussa oli yksi poika välissä ja tietysti sen oli pakko lukea se lappu. Siitä sain taas kuulla, mutta kateellisiahan ne pojat taisivat vaan olla.

Kerran muitten mentyä matikanluokkaan Hissu jäi kanssani kahdestaan käytävään ja sanoi että "mitä rakas?" Minä häkellyin täysin enkä saanut aikaan mitään, en yhtikäs mitään ja lopulta Hissu kyllästyi saamattomuuteeni.

Menin ammattikouluun oikeastaan ihan väärälle linjalle. Minä olisin halunnut elektroniikka-asentajan linjalle, mutta huonon englanninkielen taitoni ja punavihersokeuteni vuoksi en sinne päässyt.

Seuraava vaihtoehto oli sitten koneenkorjaajan linja, josta luulin ensin, että se olisi ollut jotain sähköpuolen hommia, mutta ei. Se olikin polttomoottorikoneiden korjaamista.

Moottorisahoja ja ruohonleikkureita, mutta oli siellä autoja ja jopa traktoreitakin.

Siinä sitten pikkuhiljaa, kun tutustuin niihin laitteisiin, olin vähän orpona siellä, kun muilla oli mopot ja Monkeyt, minulla ei ollut ollut koskaan mitään sellaista.

Äitini kotipaikalla Kyrsyällä oli kyllä hänen isävainaan entinen Mobylette-polkumopo ja Sachs-mopo olleet, joista

tuotiin osia kotiin Ritosaareen. Veljeni rakensi maastopyörän siitä Mobyletten rungosta hitsaamalla siihen polkupyörän polkimet.

Piti vähän valkoista valhetta ammattikoulussa muille oppilaille viljellä, että on minulla ollut Sachs-merkkinen mopo, etteivät ihan urpona sentään olisi pitäneet.

Puolen vuoden opiskelun jälkeen alettiin veljeni ja riparikaverin kanssa laittamaan kuntoon isäni saariautoksi hankkimaa -64 -Rekordia. Se oli jäänyt vajan taakse ruostumaan ja me oltiin veljeni kanssa purettu siitä melkein kaikki sähköjohdot irti.

Vilkkurelekin oli ollut ovisummerina kerran. Näin silloin sen ovisummerin asentamisen jälkeen sellaisen unen, jossa yksi luokalleen jäänyt koulukaveri oli raiskaamassa linja-auton takapenkillä yhtä meidän peruskoululuokan tyttöä. Tuo tyttö sai jalallaan painettua linja-auton pysäytysnappia ja samalla heräsin siihen, kun äitini tuli ovestamme ja summeri pärähti soimaan.

Olihan siinä Ooppelissa sitten melkoinen homma. Jarrut vuoti ja niissä oli jatkuvasti ilmaa, se ei pysähtynyt, kuin pumppaamalla muutaman kerran polkimella. Eli aina piti varautua hyvissä ajoin etukäteen pysähtymään, mikäli halusi ilman suurempia lommoja saada auton pysähtymään. Ja tulihan niitä lommojakin.

Sähköjen laittaminen oli kaikkein suurin homma. Kone purettiin osiin, kun luultiin, että se oli leikannut kiinni, ja sen vuoksi isämme oli sen hylännyt. Eihän siinä sitten muuta vikaa ollutkaan, kuin kannentiiviste oli palanut.

Laitettiin kone sitten kasaan, mutta pääsimme sillä vain muutaman kilometrin ajelemaan. Sitä paitsi silloin oli ratissa yksi kylän pojista, Ipana, joka antoi sille tavallista enemmän kenkää. Silloin se jysähti kiinni.

Meille oli tullut se virhe sitä kasatessamme, että kampiakselin laakeriliuskat olivat menneet väärin päin.

Sitten kuultiin, että yhdellä naapurilla oli samanlainen Ooppeli, jonka kone oli tosin osina, mutta se oli remontoitu. Käytiin isän ja velipojan kanssa ostamassa se, mutta siellä oli myös kirkkaankeltainen Ford Cortina, vuosimallia 1968, joten veljeni halusi sen.

Niinpä se sitten piti ottaa hinaukseen, maanteitä pitkin oli matkaa nelisenkymmentä kilometriä, vaikka suoraan vesiä pitkin vain pari kilometriä. Niin sokkeloinen on Saimaan Pihlajavesi.

Tuosta matkasta pääsi nauttimaan usein jäiden tultua muulloinkin, sillä meillä oli silloin Riku-niminen hirvikoiran ja pystykorvan sekoitus, joka säntäsi jäiden tultua aina tuonne parin kilometrin päähän riiustelureissuilleen.

Ja kun jäät olivat vielä heikkoja, oli Riku aina käytävä hakemassa autolla maantietä myöten, siis tuon 40 kilometrin matkan.

Riku sitten oli kerran lähtenyt taas tuonne riiustelureissulleen, eikä tullut enää takaisin. Vasta seuraavana keväänä löytyi rannasta, oli hukkunut heikkoihin jäihin virtaavaan salmeen edellisenä syksynä.

Veli sai siis Cortinan ja minulle jäi vanha Ooppeli korjattavaksi, kone siihen ja kävin myöhemmin sieltä paljon muutakin rompetta, ovia ja kattoja ynnä muuta, mitä milloinkin vielä ehjää löysin.

Sain Ooppelin toimimaan, mutta kun olin nähnyt ammattikoulussa kaverilla Commodoren, niin sen malliset Ooppelit alkoivat enemmän kiinnostaa, se minun Ooppeli kun oli piilofarmari. Coupemallit kiinnostivat sporttisuutensa vuoksi.

Ajokortti-ikäkin alkoi kohta olla käsillä, joten aloin rakentaa uusiksi koko Ooppelia. Halusin täysin muuttaa sen

coupemalliseksi. Hitsailin siihen naapurista ostamiani takaluukun ikkunankehysiksi ja katonpuolikkaita. Ongelma oli vain se, että meillä ei ollut, kuin hitsausmuuntaja, mikillä se olisi pitänyt tietysti tehdä.

No minä vaan hitsailin, talvi oli kova, kolmeakinkymmentä astetta kylmässä vajassa, kun hitsailin, ja välillä kävin tuvan uunin päällä lämmittelemässä ja taas pilkkihaalareissa hitsaamaan.

Keväämmällä innoistuin vielä jatkamaan keulaakin, laitoin siihen kolmekymmentä senttiä lisää pituutta, kun yhdeltä naapurilta oli jäänyt meille yhteen latoon Dodge Dartin 3-litrainen suora kutonen.

Sitä siis aloin sovitella Ooppelin keulaan, mutta ei siitä kauppvoja kuitenkaan tullut tehtyä, kasasin kannen takaisin paikalleen siihen ja kärräsin sen takaisin latoon. Oli käytettävä siis siitä sylinterin kantta sen verran irti, että sain laskettua koneen tilavuuden.

Niinpä sitten laittelin sen vanhan koneen siihen takaisin ja pakkeloin sen mitä viitsin peltejä ja maalasin lopulta penssalilla Sadoluxia pintaan. Kirkasta sinistä ja kirkasta keltaista. Upeita raitoja.

Kun sitten tuli ajokortin aika, piti kuitenkin siihen hätään hommata toimiva ja liikennekelpoinen auto, ja mentiin Huopaisen autoliikkeeseen isäni kanssa. Sieltä sitten ostettiin Toyota Corolla farmari.

En vain koskaan ollut tykännyt varsinkaan pikku-Corollasta, niinkuin tuokin auto oli, ja kaiken lisäksi farmari. Se myyjä kuitenkin halusi sen välttämättä myydä pois sieltä häiritsemästä parempien autojen esilläpitoa.

Olisin mieluummin vaikka Carinan ottanut, jollaista kävin välillä ihailemassakin. No joka tapauksessa siihen Corollaan

joutui tekemään koneremontin, ennenkuin sillä pääsi kunnolla liikenteeseen.

Sitä ennen sain tyytyä isäni 128-Fiattiin. Jo viikko sen jälkeen, kun olin kortin saanut, ajoin Fiatilla ojaan, ja syvään ojaan menikin, ei tullut kuitenkaan peltivaurioita, kun auto jäi pyörilleen siihen, mutta kytkimen onnistuin kuluttamaan loppuun. Siitä oli toinen kytkinpinta kokonaan irronnut niittauksista.

Olihan se Fiatti kierroskone, sillä pitikin kierrättää äärimmilleen, kierroksia se otti sellaiset 8500 ja niillä kierroksilla pääsi jo ykköselläkin 65 kilometriä tunnissa.

Kakkosella mentiin sitten jo sataakahtakymppiä. Mutta sitten alkoikin nopeudet loppumaan, sataaneljäkymppiä taisi olla lujinta, mitä sillä pääsi, jos oli hyvä alkuvauhti tullut otettua riittävän pitkästä alamäestä.

Niihin aikoihin meillä kotona tehtiin myös täysremonttia taloon. Koko edellinen kesä ja vielä pitkälle seuraavaan syksyyn. Me nukuttiin aitassa remontin takia aina marraskuulle saakka velipojan kanssa. Meillä oli siellä sähköpatterit sänkyjen vieressä.

Riparikaverin kanssa kuljettiin kaupungilla, se oli usein kuskina ja me päästiin velipojan kanssa juopottelemaan. Se juopottelu oli siihen aikaan sellaista muutamia kaljoja, Feteaskaa, Maguaaria, Aperitaa ja jopa Vinettoa veli halusi kokeilla, mutta se kerta jäi ainoaksi.

Raksamiehet olivat laittaneet omenaviinit käymään meidän navetan ylisille, kun oli hyvä omanasato ja niille piti saada jotain käyttötarkoitusta.

Niin me riparikaverin kanssa käytiin kellarista muutama pullo niitä viinejä ja mentiin rantasaunalle juopottelemaan.

Harhailtiin pitkin metsiä ja möykättiin. Sellaista se juopottelu siihen aikaan oli.

Kaupungilla sitten piti huudella ihmisille auton ikkunoista, ja perseennäyttämisenkin oli siihen aikaan kovaa muotia.

Ja hevivaatteet. Veljellä omatekoinen farkkuliivi, jossa luki ristikuviossa Black Sabbath, minulla oli iso rautainen risti kaulassa, ja olin DeKaDencestä tilannut niittejä ja nahkaruoskan. Niitit laittelin farkkuihin ja ruoskaa heiluttelin auton ikkunasta humalassa ja örisin jotain heviörinää W.A.S.P.in Blackie Lawlessin tyyliin. Lisäksi minulla oli Def Leppard paita, joka oli niihin aikoihin minulle kolahtanut musiikkipuolella, varsinkin Pyromania-levy.

Musiikki minulle oli jo lapsesta asti tärkeää, oikeastaan tärkeintä, paitsi mitä nyt alaluokilla jo kuvittelin olevani kirjailija. Kirjoittelin ala-asteella ihastuksestani ja minusta kirjoja, sellaisia muutaman sivun juttuja.

Mutta musiikki oli minulle sitä kaikkein ominta omaani, johon minulla oli todellinen kiinnostus.

Meillä ei ollut pianoa, niinkuin tätini luona oli ja olin siitä hyvin kateellinen heille. Meillä oli vain urkuharmooni, jolla piti luukuttaa menemään.

Lisäksi setävainaan vanha viulu, jota yritin vähän harjoitella, mutta ei se helppoa ollut, joten harjoittelin mieluummin urkuharmoonilla.

Kun koulussa opittiin nuotit, niin minä aloin soitella ja laulella urkuharmoonin kanssa virsiä ja hengellsisiä lauluja, koska lähinnä niitä meillä oli.

Tietysti se oli alkujaan pelkkää melodioden tapailua, mutta jossain vaiheessa yritin ottaa mukaan jo toisenkin sävelen koraalikirjan mukaan. Siinä olikin jo riittävästi tekemistä pikkupojalle.

Sitten ikää alkoi tulla 11 vuotta ja radiosta kuunneltiin poppia ja rockia. Ja minun piti saada kitara. Tein koulukirjan kuvien perusteella kokonaisia soitinperheitä pahvista ja mattoloimilangoista niihin laitoin kielet, mutta eihän niillä

päässyt oikeasti soittelemaan, fiilistelemään vain, ne olivat enemmänkin sellaisia visuaalisia soittimia.

Telkkarista piti joka sunnuntai-iltapäivä kytätä Toivotaan Toivotaan -ohjelmaa, jossa vilahti milloin mitäkin kiinnostavaa. Niistä sai vahvasti vaikutteita visuaaliselle puolelle.

Anelin taukoamatta vanhemmiltani kitaraa, aina kun heitä näin, sanoin "kitara" ja laittelin lappujakin joka paikkaan, joissa luki "kitara". Lopulta äiti antoi periksi ja suostutteli isänkin siihen, että minulle hankittaisiin kitara, isä ei olisi millään halunnut.

No isä osti sitten minulle kiinalaisen Parrot-merkkisen kitaran, joka maksoi varmaan 100 markan tienoilla ja oli ilmeisesti halvin mahdollinen siihen aikaan. Viikon jälkeen minulta putosi se kitara lattialle ja kaula irtosi liimauksistaan, ja kielet nousivat niin ylös, ettei sillä enää pystynyt soittamaan.

Eihän siinä auttanut muuta, kuin viedä se musiikkiliikkeeseen takaisin ja ostaa vaihdossa 220 markkaa maksava Landola.

Se kestitkin sitten pitkään, mutta en siitä sen teakkipinnasta oikein tykännyt. Parrotissa oli sentään ollut kiiltävä lakkapinta, Landola oli mattapintainen ja teakkipinta keräsi likaa käsistä.

Minulle tuli samalla klassisen kitaran harjoituskirja, vaikka olisin halunnut oppia sointuja ja sooloja. Ne soinnut minä opin myöhemmin Jokelan Mikolta, kolme tärkeintä duurisointua, C, G ja F. Niillä onnistui jo Ukko Nooan säestäminen. Ei ollut sama Mikko Jokela kuin Kasevassa, vaan ihan kotipaikan kesämökkinaapurustoa.

Ja rimputtelinhan minä ja rämpyttelin sitä kitaraa ihan oman mieleni mukaan, siitä se alkoi se minun sooloiluni ja omanlainen soittotekniikkani kehittyä.

Ostin sitten sointutaulukon, josta aloin oppia kaikenlaisia sointuja, ja sen jälkeen olenkin kehittänyt omat sointutuotteeni ihan itse.

Ostin itse nuotit Jamppa Tuomisen "Aamu toi, ilta vei" -kappaleeseen. Se oli silloin kova hitti ja soi koko ajan radiossa.

Halusin sen oppia soittamaan. Niinpä treenasin sitä aamulla ennen kouluun menoa ja iltapäivällä taas heti koulusta palattuani.

Lisäksi ajan mittaan aloin innostua soittamaan niitä klassisia kitaraharjoituksia, opin näppäilysoiton hienon taidon, enkä tähän päivään mennessä ole sitä katunut pätkääkään.

Tehtiin me velipojan kanssa joululaulukasettikin, jossa minä soittelin akustista kitaraa ja lauloimme yhdessä, siskokin oli joissain kappaleissa mukana. Oltiin saatu kerran joululahjaksi "Koska meillä on Joulukuu"-niminen joululauluvihko, josta sitten saatiin innostusta tuon kasetin tekemiseen. Kitaran lisäksi siinä oli meidän kaikkien kolmen laulua sekä jotain leikkitamhuriinia ja kulkusia.

Halusin jossain vaiheessa basson, akustisen kitaran matalat äänet antoivat minulle siitä jotain fiiliksiä ja silloin oli Juicen XV Yö suuri hitti.

Ostin basson, joka minulla on mutkien kautta jälleen itselläni tänäkin päivänä. Se on Cimar, ei mikään huippubasso, mutta sillä pääsi sentään harjoittelemaan. Siinä oli hiotut kielet, joten ei mikään hevibassokaan se ollut. Mutta kun joku oli siihen liimannut Ibanez-tarran ja mitä onneton kuvittelin sen olevan Ibanez.

Alakerran putkiradiota joutui käyttämään alkuun vahvistimena, treenasin sitä kautta bassoharjoituksia ja Viidennentoista Yön kappaleita, jonka vihkon olin itse ostanut. Myös yläkerran stereot saivat toimittaa bassovahvistimen virkaa.

Kerran minulla oli se basso kaulassa ja veljeni sattui tönäisemään minua sen verran kohtalokkaasti, että basson kaula katkesi aivan satulan kohdalta. Veljeni teki koivusta siihen hiljaisuudessa entistä paremman kaulan, ja olen ollut todella tyytyväinen siihen.

Tein äänityksiä jo tuolloin moniraitaisina, laittamalla taustalta stereoiden kautta pohjaäänet ja toisella mankalla äänitin siihen lisää soittimia.

Se mankka meidän piti velipojan kanssa hankkia käpyjä keräämällä, ja sitten myöhemmin äiti osti yhdeltä naapurilta entiset stereot, joista puuttui tosin toinen kaiutin.

Siihen aikaan oli the Police tullut kuuluisaksi bändiksi ja kaikenlainen ska-musiikki ja muu takapotkurytmi oli kovasti muotia, ja niitä vaikutteita minäkin sain silloiseen musiikkiini.

Piti sitten saada bassovahvistin ja ei kun äidille asia puheeksi.

Velipojan piti saada sähkökitara, ja niin me ostettiin kerralla velipojalle Cimarin Les Paul -mallinen sähkökitara ja Concoridin 50-wattinen combomallinen putkivahvistin.

Minulle ostettiin WEM:in 35 -wattinen nuppi ja siihen 40 -wattinen kaappi. Lopulta se kääntyi niin päin, että minä aloin enemmän soittaa sitä kitaraa, eikä velipoika ollut niin kovin kiinnostunut musiikista lopulta ollutkaan.

Kuunteli kyllä mielellään mutta ei jaksanut harjoitella. Pelle Miljoona oli kolahtanut ja siitä hetkellinen innostus kitaraan oli tullut.

Kun menin ammattikouluun, päätin ostaa itsellenikin oman sähkökitaran. Löysin Ibanezin (tällä kertaa oikea Ibanez) stratocasterin kopion, sunburst-maalauksella, ja sille ostin saman tien kovan laukunkin.

Samanlainen musta Ibanez oli ollut riparikaverin veljelläkin, kun olimme heidän kanssaan kokeilleet kerran yhdessä soittamista. Minä olin silloin koitellut soittaa

bassoa. Yhtenä iltana vähän vaan. Muuten ne minun yhteissoitot olivat olleet vain velipojan kanssa soittelua.

Se stratocastermalli alkoi muotoutua osaksi minua. Olin kiinnostunut Deep Purplesta niihin aikoihin ja Richie Blackmoren soitto teki minuun vahvan vaikutuksen. Joten siis straton mallinen kitara oli itsestään selvä valinta.

Pitkän tukan takia minua kiusattiin ammattikoulussa, joku jopa leikkasi pienen pätkän otsatukkaani pois. Siihen aikaan ei haluttu, että kukaan olisi ollut erilainen ulkonäöltään.

Siihen aikaan pitkätukkaiset olivat hippejä ja mehtäläisiä, kaljupäät taas homoja, vankikarkureita tai syöpäsairaita. Siihen aikaan vielä Afrikan mustia kutsuttiin neekereiksi ja he olivat suorastaan nähtävyyksiä, muslimit olivat vielä muhamettilaisia.

Nykyään pitkätukkainen on useimmiten ituhippi tai sitten oikeasti musiikkimiehiä. Kaljut ovat joko hiphoppia kuuntelevia narkkareita tai anarkisteja. Vanhemmat miehet toki ajavat spedetukkansa pois, niin että mieluummin sitten on koko pää kalju kuin osittain.

Ai niin, aika moni poliisikin on kalju, lieneekö sitten syynä se, että pelkäävät lähitaistelutilanteessa joutuvansa tukkapäästä repimisen uhreiksi. Mene ja tiedä, mutta suotakoon heillekin pelkonsa, sehän on ihan luonnollista, ei sitä tarvitse hävetä edes poliisinkaan.

Rippikoulu jännitti minua, niin varmaan aika montaa muutakin, mutta ei se sitten lopulta niin kamala paikka ollutkaan.

Nuorelle pojalle se oli tietysti jännittävintä se, kun joutui pari viikkoa olemaan yötä jossain muualla tuntemattomien poikien kanssa kuin vanhempien luona.

Johan me kotioloissakin oltiin opeteltu nukkumaan entisessä renkimme aitassa, joka oli sittemmin annettu meille leikkimökiksi. Mutta aamuyöllä sieltä piti hiippailla isän ja äidin hoteisiin, kun oli alkanut mietityttämään, että mitähän jos se aitta vaikka kaatuukin yöllä.

Se oli lahonnut toiselta reunaltaan alahirsistä ja kallistunut kovin vinoon asentoon. Mutta vielä tänäkin päivänä se on samassa asennossa siellä pellon pientareella, veljeni on siitä tehnyt museoaitan, sinne on viety kaikenlaista vanhanajan tavaraa, mitä kotipaikaltamme on löytynyt, onhan se pitkälti toistasataa vuotta vanha tila.

Rippikoulussa oli koronanpeluuta vapaaaikana, muuten ne ajat meni siellä uskon asioita pohdiskellessa ja opiskellessa.

Jännittävää oli tietenkin, kun siellä mentiin tytöt ja pojat samaan aikaan saunaan. Minua kyllä hävetti se, kun vielä ei ollut äänenmurrokseni alkanut, eikä ollut häpykarvojakaan.

Riparilta päästyämme me aloimme kuitenkin viettää kesät aitassa, olihan siellä paljon parempi nukkuakin, kesäisin kaukaa kuului järvenselältä hidas keskimoottoriveneen puksutus, siellä vedettiin nuottaa.

Emme nukkuneet kuitenkaan siinä rengin entisessä aitassa, vaan Aapelivainaan aitassa. Ei meitä kovinkaan häirinnyt se, että Aapeli oli halvaantunut siellä aitassa aikoinaan.

Keväisin iski aina sellainen lännenmiehen fiilis, piti pukea joku ruutupaita, jostain aitasta löytyneet teräväkärkiset naisten kengät ja rikkinäinen stetsonin mallinen olkihattu, jollaiset olimme joskus saaneet muistoksi jostain maatalousnäyttelystä.

Veljelläni oli ilmakivääri ja sillä ammuimme lintuja, ne olivat meille intiaaneja, samoin kanat olivat intiaaneja, niillä kun oli sulkia, ja siinä vaiheessa, kun viimeisin hevosemme

oli jättänyt maalliset laitumet, otimme sen tallin lännenmiesten päämajaksi.

Siellä oli vasikoiden kuljetuslaatikoita ja yksi kana me pyydystettiin kiinni, sillä Tex Willer oli aina sotajalalla komansseja vastaan ja kanat olivat meille niitä komansseja.

Laitoimme kanan vasikkalaatikkoon, mutta kun se yritti karata pois, veljeni löi kiireellä luukun alas kiinni ja kanalta jäi kaula väliin. Luultiin että se kuoli siihen paikkaan, mutta vähän aikaa katseltuamme se kuitenkin virkosi siitä ja lensi karkuun.

Riparikaverin kanssa vietimme paljon aikaa kesäisin, koska heidän perhe telttaili kaikki kesät meidän maillamme yhdessä niemessä.

Hän oli hurahtanut metsäkoneisiin, aina kun jossain oli metsäkone, piti sitä mennä katsomaan. Meillä oli majoja läheisessä koivikossa, josta oli koivut tosin kaadettu pois ja nuori männikkö jäänyt tilalle, mutta koivikko oli jäänyt paikannimenä elämään.

Sinne olimme joskus rakennelleet kokonaisen kylän velipojan kanssa. Sitä kutsuimme aikanaan nimellä "Majamaa". Siellä oli sekatavarakauppaa, kioskia, talvi- ja kesäasuntoa, sekä kolme korkeaa näkötorniakin, olihan se mäen päällä.

Ja minä hoidin sinne postitkin, siellä oli puihin naulattuina vanhoja juustolaatikoita, joissa oli sellaiset pariovet. Ja minä toimitin fillarilla aina kun muistin, niihin jokaiseen laatikkoon jotain vanhoja lehtiä.

Riparikaverin kanssa piti sitten alkaa intoilemaan niiden tornien kanssa niin, että päätettiin kaataa ne. En tiedä, mitä järkeä siinä oli, kai se oli sitä, että majaleikkien aika alkoi olla nyt ohi.

Kuljettiin paljon kävelemässä metsissä ja oltiin vesillä kiertelemässä lähistön saaria ja poukamia. Kiipeiltiin korkeilla kallioilla ja yksi yö seivästettiin heinääkin melkein puoli pellollista, kun riparikaveri niin halusi, ei vielä muka nukuttanut.

Ja riparikaveri soitteli rumpuja, sillä oli kotonaan rummut ja meillä se naputteli kaikenlaisia purkkeja, mitä vaan löytyi ja mistä vaan ääntä lähti ja me soitettiin veljen kanssa kitaroita ja bassoja.

Soitti riparikaverikin tosin bassoa hiukan, vaan ei tuntenut nuotteja. Katsoi kuitenkin, että painaa samalta kohtaa kieltä bassossa kuin minä kitarassa.

Paljon hän toi meille uusia bändejä kuultavaksemme, sellaisia, joihin vielä en ennen ollut tutustunutkaan. Black Sabbath oli tietysti se suurin juttu silloin, riparikaveri kun oli vähän mustaan magiaan taipuvainen, niin siihen iski sellaiset jutut.

Ozzy Osbourne, W.A.S.P., Twisted Sister, ja sitten sitä punkkia, joka ei niin enää kolahtanut, Exploitedia ynnä muuta. The Clash ja Dead Kennedys oli minun mielestä kuitenkin oli ihan kuultavaa, sillä ne olivat melko melodisia bändejä punkbändeiksi, ehkä uusi aalto onkin niille osuvampi ilmaisu.

Sulkapalloa me pelasimme paljon yhtenä kesänä riparikaverin kanssa. Minulla oli melkein koko kesän sama keltainen hihaton paita päällä ja seuraavana syksynä mentyäni ammattikouluun sain siitä kuullakin, kun oli ne rusketusraidat. Siitä varmaan jäi sitten minulle sellainen elämänmittainen trauma rusketusraidoista niin, että halusin aina mahdollisimman rajattoman rusketuksen.

En oikein siellä ammattikoulussa ollut omieni joukossa koskaan, olin niin erilainen musiikkiharrastukseni kanssa.

Tosin oli siellä yksi toinenkin oppilas, joka soitteli sähköurkuja, mutta hän oli taas ihan huippuosaaja konehommissa, ja hänellä oli Honda Monkeykin ja hän sai toisten poikien suosion jo pelkästään silläkin.

Polkupyörät olivat ala-asteella kova juttu. Mitä erikoisempi ja hienompi pyörä, sen ihaillumpi sitä oli. Yksi koulun lähellä asuva poika oli laittanut pyöräänsä auton ratin, ja tietysti piti olla se chopperi-istuinkin, jossa oli pitkä istuinosa ja korkea selkänoja, sekä pitkä putkikaarikin vielä sen selkänojan yläpuolella. Ja iso takarengas ja pieni erurengas sillä oli.

Minunkin piti saada sellainen istuin. Veljeni myös. Sitten yhtenä päivänä yksi oppilas tuli isoveljeltään lainaamallaan kymppivaihteisella retkipyörällä kouluun ja jopas me sitä kateellisina katseltiin.

Yleensä se oppilas oli kaikkien kiusaama, kun sillä oli vaikeuksia oppia lukemaan, mutta nyt hän pääsi kerrankin loistamaan.

Eihän se kateus siihen jäänyt, varsinkaan kun serkulla oli kolmivaihteinen pyörä. Meidän piti saada myös vaihdepyörät.

Saatiin sitten viisivaihteiset, minulle piti olla vieläpä käyräsarvinen. Oli ne upeet.

Saaressa kun asuttiin niin isä laittoi meidät pyörien kanssa Aranimiseen maidonkuljetusalukseen menemään kotiimme, sillä Ara kiersi Savonlinnan saaristossa hakemassa lehmiltä lypsetyt päivän maitotonkalliset ja toi tilalle meijeriltä valmiita tuotteita.

Yhdessä kohdassa kuului ykskaks hirveä kirskunta ja koko alus kallistui pahasti, kippari meinasi pudota penkiltään, mutta onneksi Ara oli sen verran paksua rautaa, että ei ainakaan vuotoja tullut.

Säikähdimme kyllä pyörien puolesta, että olivatko ne pysyneet kyydissä, kun ne oli laitettu etukannelle. No olivathan ne sentään tallessa, sillä etukannella kun oli sellaiset ainakin puolimetriä korkeat kaiteet, ehkä ylikin.

Ala-asteella olin ihastunut urheiluopiston rehtorin tyttäreeseen.

Hän oli vuotta minua nuorempi, veljeni luokkakavereita.

Hänestä kirjoittelin niitä kirjojani ja piirtelin kuvia. Toiset pojat tietenkin kiusottelivat minua siitä. Sellaistahan se silloin oli.

Vähän niinkuin suorastaan nautti siitä, että tuli paljastaneeksi syvimmät tunteensa ja samalla joutui siitä vähän niinkuin marttyyrina kiusatuksi.

Se ihastus kesti monta vuotta, aina niin pitkälle, että vasta yläasteelle meno sai minut muuttamaan mieltäni. Syy oli tietysti hyvin luonnollinen. Me ei enää nähty vuoteen toisiamme ja toiseksi siellä yläasteella oli aika paljon uusia tyttöjä, joista minulla riitti joka vuodelle yksi uusi ihastus kerrallaan.

Sitä jatkui vielä peruskoulun jälkeenkin, vielä ammattikoulussa oli yksi ihastus, jolle yritin treffejäkin järjestää. Tiesin hänen osoitteensa, joten kirjoitin hänelle kirjeen ja pyysin häntä siinä kirjeessä tulemaan yhtenä yönä erääseen risteykseen. Hänellä siihen risteykseen ei ollut matkaa kuin kilometri tai pari, mutta minulla kokonaiset seitsemän.

Yritin tulla fillarilla ensin jäätietä pitkin, mutta oli satanut lunta niin paljon, ettei pyöräilystä meinannut tulla mitään. Maantien varrella hilasinkin sitten fillarin metsän siimekseen piiloon ja kävelin loppumatkan.

Eihän häntä tietenkään siellä treffeillä näkynyt, odotin tunnin mutta turhaan. Sitten palasin kävellen takaisin kotiin. Tulihan siinä liikuntaa nelisentoista kilometriä yhdelle yölle.

En vielä yhdestä epäonnistumisesta antanut periksi, vaan kokeilin uudelleen. Taas kirjettä postiin ja kävelen odottelemaan, jospa hän nyt tulisi treffeille, mutta eipä tietenkään.

Sitten en enää treffejä suunnitellutkaan ja viimeinen niitti koko hommalle oli se, kun näin hänet seuraavana kesänä kävelevän jonkun pojan kanssa minua vastaan, kun olin autokoulussa.

Autokoulussa kävin linja-autolla, polttelin aina pitkiä Ritmeester Rozet-sikareita, kun oli tauko. Juuri nipin napin ehdin kokonaisen Ritmeesterin polttaa viidentoista minuutin tauon aikana.

Ja olin myös ostanut itselleni samana kesänä Bonanzan piipun, jota myös polttelin. Kokeilin kaikki mahdolliset piipputupakat aina jymyä myöten.

NUORUUDEN HURMAA

Eräänä iltana ollessamme velipojan kanssa kaupungilla perjantai-iltaa viettämässä tutustuimme molemmat saman nimisiin serkuksiin. Eihän se ollut kuin jonkinlaista katseidenvaihtoa siihen aikaan.

Seuraavana keskiviikkona olin käyttämässä siskoani koulun hiihtotapahtumassa Aholahdessa ja kävin Shellillä istumassa kahvilla. Siellä oli tuo ihastukseni Sara ja hän hymyili minulle kuin aurinko ja katsoi minua niin suoraan silmiin, etten osannut tehdä juuri mitään. Jäin täysin sanattomaksi.

Se kevät meni siinä pikkuhiljalleen, eikä siitä jutusta tullut yhtään sen valmiimpaa. Niin se on, että kun jokin asia pitkistyy, niin se myös mutkistuu.

Jäin kiinni rattijuoppoudestakin toukokuussa 1985 eka kertaa, tosin vain epäilystä, mutta viikon pitivät korttia pois, piti odottaa verikokeiden tuloksia, kun se siihen aikaan oli vähän hitaampaa kuin nykyään.

Silloin sattui Voimanostaja-Ana samaan matkaan meidän kanssa ja kun Ana ja veljeni olivat alaikäisiä, tahtoivat he, että istutaan ihan ikkunapöydässä kaljakuppilassa, että kaikki tutut varmasti huomaisivat heidät kaljalla.

Sitten mentiin Ravintola Majakkaan, ja istuttiin ihan liian lähellä portsaria. Autokin oli kapakan edessä. Tuli siinä turhan monta olutta otettua, se portsari kyllä pani asian merille, olipa hän toiselta toimitaan putkavahtikin.

Sieltä lähdettiin sitten menemään Piispanmäen koulun taakse, siellä kun oli musaliikkeen Joken romuksi ajama

Toyota seisomassa. Me päätimme ottaa siitä latausreleen, kun minun Corollasta oli mennyt se juuri rikki.

Veljeni oli auton alla purkuhommissa ja minä istuin kuskin paikalla. Satuin katsomaan taustapeiliin ja huomasin poliisien tulevan. Veljeni ei heti tajunnut, että poliisit puhuttelevat häntä, vaan jutteli ikäänkuin meille toisille jotain releen irroittamiseen liittyvää.

Minä yritin valehdella, että auton kuljettaja läksi vähän aikaa sitten menemään asema-alueen suuntaan, Arska tietysti nimeltään, mutta eihän se mennyt läpi. Siitä oli sitten syksymmällä käräjät, minulle kun sattui myös elokuussa ylinopeus, jolloin ajoin viidenkympin alueella sataakahtakymppiä tutkaan.

Kortti pois ja reilun kolmen kuukauden kuluttua käräjille, jolloin sain sen takaisin. Kyllä siinä tuli välillä juopoteltua.

Olimme melko tulottomia, joten saimme vain 120 markkaa kukin sakkoa siitä latausrelejutusta. Mutta Jokepa ei siihen tyytynyt, vaan alkoi nimittää meitä Termiitti-Tynkkysiksi.

Aina se Joke oli Juhannuksena Kultakivessä järjestysmiehenä ja muisti kostaa sitä autohommaa milloin mitenkään. Jos ei saanut luvattomasta leirintäalueella olemisesta ajettua ulos, niin sitten ainakin piti juomat kaataa maahan.

Muistan vielä, kun tultiin sen Rotokollan kanssa serkkupoikia vastaan, tuumailivat keskenään, että sieltä tulee auto ilman valoja, taitaa olla Tynkkysen pojat! No ohi mentiin ja olivat avanneet silmiään vielä vähän enemmän ja yhteen ääneen ähisseet, että Tynkkysen pojathan ne ovat.

Se Rotokolla sitten lopulta laukesi, ja löysin unelmieni auton, viininpunaisen, mattamustakattoisen vm -68 Rekordin. Sepä sattui olemaan myös Saran syntymävuosi. Sillähän oli tietysti myös symbolistakin merkitystä. Ja olihan se kaunis auto, niin sanottu eurojenkki, melko iso ja leveäkin.

Tietysti joku Dodge Challenger tai Plymouth Duster oli juuri se oikea todellinen unelmani, mutta realiteettien vallitessa piti hyväksyä se, että Rekordin sai vielä kohtuuhinnalla, jopa Commodorekin maksoi siihen aikaan vielä hunajaa.

Inhosin aina sitä Corollaa jolla ajelin. Siitä piti poistaa takimmainen äänenvaimenninkin ja niin siihen jäi pelkkä pieni läpivirtauspönttö. Lisäksi maalasin kylkiin paksut raidat pensselillä, värit taisivat olla kirkkaansinistä Sadoluxia, mitä toisesta Rekordista oli jäänyt ja mustaa Ferrexiä.

Ei mitään maalarinteippejä ollut käytössä, joten jälki oli aika karsea. Corollan takaosassa oli isot kaiutinkaapit, WEM:in 40 wattinen bassokaappi ja Peaveyn 100 wattinen yleiskaappi.

Poliisithan ne sitten pysäytti minut, kokeilivat, että vuotaako pakoputki, kun oli niin kovat äänet. Kuuluihan sieltä putken liitoksista pieni suhinakin, joten pääsivät sen perusteella antamaan sakot ja korjauskehotuksen.

Olin jo kauan haaveillut 60-70-lukujen vaihteen Commodoresta tai edes Rekordista. Sain sitten kuulla, että yksi sellainen -68 Rekord olisi myytävänä. Se oli viininpunainen ja siitä oli mattamusta katto, kaksiovinen sedan ja tosi kaunis auto.

Yhden kesän sillä ajelin, kovahan se oli bensaa viemään ja jakopään ketjun ohjurit olivat pahasti kuluneet, kun se aina tyhjäkäynnillä alkoi rämisemään. Sitten toisen puolen moottorikiinnikekumikin hajosi. Kaasutuksessa kone aina kallistui ja koko auto tärähti kun kone putosi takaisin paikalleen.

Ei se kuitenkaan minua vielä pysäyttänyt, mutta sitten tuli jousi ja iskari etupalkista läpi, joten oli lopulta laitettava auto remonttiin.

Yritin antaa Ooppelille pikaista ensiapua vaihtamalla vanhemman Rekordin etupalkin siihen tilalle, mutta tuli se ongelma, että eihän sen palkin konekiinnikkeet sopineet -68 Rekordin koneeseen. Koitin vielä hätäpäissäni laittaa siihen 1700-kuutioisen vanhemman Ooppelin koneen, mutta siinäkin tuli niin paljon ongelmia vastaan, että ei siitä tullut mitään.

Päätin antaa periksi ja jättää Rekordin sitten kokonaan täysremonttiin.

Yksi viikonloppu jäi etten päässyt Saraa kaupungille katselemaan. Sitten lainasin isäni Fiattia ja sillä ajelin 60 km/h rajoitusalueella tutkaan sataakahtakymppiä. Kortti läksi seuraavan syksyn ajaksi hyllylle.

Silloin minun pitikin aina veljeni kyydillä tulla kaupunkiin ja vietin aikaani paljon Sirocossa, paikallisessa keskikaljabaarissa, jossa kaikki paikalliset rokkarit tapasivat käydä.

Veljeni kun onneksi oli juuri saanut kortin ja kävi riiustelureissuillaan kaupungilla tulevan vaimonsa luona, niin pääsin kulkemaan siinä kyydissä aina kaupunkiin ja takaisin kotiin.

Vaihdoin koko Corollan sitten purkaamolta löytyneeseen etupalkkiin, Corollassa oli kone kytkimineen ja vaihteistoineen irrotettu ja tavaratilassa. En nyt muista, mikä vika siihen tuli, kun piti kone irrottaa, olisiko ollut perä hajonnut.

Se oli sellainen kiskuripurkaamo, jossa oli tapana kiskoa vanhasta osasta ihan riippumatta sen kunnosta puolet uuden hinnasta. Ja yleensä sai itse osan vielä irrottaakin, eikä siitä silti alennuksia tullut.

Isäni osti sitten Mitsubishi Lancerin seuraavana keväänä ja sillä ilkesi jo enemmän ajellakin kuin 128 Fiatilla, eikä siksi niin kiirettä pitänytkään enää se Rekordin remontti.